

I søndags talte far om ægteskabet og talte meget alvorligt om opfattelsen af det her på egnen, og om hvordan et ret borgerligt og kristeligt ægteskab bør begyndes. - Folkene, der hørte på, havde fået noget at tale om, men jeg tror ikke, at de blev vrede på far derfor, og så må vi jo håbe, at der dog er nogle sandhedskærlige mennesker, der kan fornemme, at der er sandhed og alvor i den tale, og som vil agte derpå.

Gamle Barbara (Poul Sørensens mor) er meget ringe, men kendte mig dog i formiddags, da jeg var derovre, og kunne godt tale med mig, men faldt i søvn af og til.

Der var flere herinde i søndags: Karen Marie Bech, Edele Hornbæk og hendes broder. De blev og spiste til aften med os, og vi fik talt og sunget en hel del, og ved bordet sad vi længe og drøftede mange ting."

23.1. 1883 skriver hun til et af børnene "Søndag gik mere stille af. Jeg var ovre hos Barbara, og hun var så mærkelig livligt talende, men afkræftet og står næppe sygdommen igennem. I går var det atter ringere med hende."

Og nu fortæller hun noget, der får os til at tænke på, at her har vi spiren til ungdomsbewægelsen, ikke blot i Mygind, men i hele omegnen.

Ved Skørring og Krogsbæk kirker havde far bekendtgjort, at hans kone gerne gerne ville se de unge piger hernede i præstegården, der havde lyst til at komme mandag aften, kl. 7. Jeg sagde til folk jeg traf på her i Mygind, om at komme og lade det bud gå videre til alle koner og piger.

Vi fik tidligt the i aften. Fader var taget til Borupgård. Christiane (pigen) syntes ej, at vi skulle forberede stuen på at tage synderlig mange, men da tiden kom, blev stuen så stopfuld, at folk stod i gangdøren uden at kunne komme frem, og så måtte vi jo til at bære bænke frem, få bordet ud og lukket op til østbirkstuen, hvor der blev 15 pladser, og resten blev stuvet sammen i spisestuen.

Den mængde fik mit hjerte til at slå befippet, indtil jeg så, at der nok kunne blive plads til alle.

De første, der kom, var såmænd mand, kone og søn, dernæst 2 skrædere med 4 piger fra Lemmer (udensognsfolk). Den begyndelse blev jeg lidt forbløffet over. Men så forblev det da derved med mændene. Der kom en mængde piger fra Skørring og Andi og Kariby og en hel del piger og koner fra Mygind - 69 - talte Asta foruden os selv.

De sang flinkt og så så rare ud, de unge; de havde ret det gode sind oppe, og det gik mærkelig livligt. Vi sang af tillægget; men vi havde for få sangbøger. Så læste jeg to yndige stykker af "Budstikke" Bojsen om "at pynte stammen" og om "synden". Det om stammen var især så fatteligt og lettilgængeligt for alle barnlige sjæle, så mildt og trøstefuldt som gamle Bojsen havde nådegave til at kunne gøre det. De sang meget, og der blev kendelig glæde, da far kom hjem, og hans røst lød med i sangen. Det blev da også udtalt, at de savnede Køster.

Så drak vi kaffe, og jeg læste lidt om sæder og tankesæt på Fr. 4's tid; det vakte moro. Kl. 10 sluttede vi med "Altid frejdig," og det varede en god stund, inden alle fandt deres tøj og kom ud af døren.

Næste møde bliver 12. febr., og det er godt nok, der er en lille tid imellem. Jeg er kun bange for, vi ej kan rumme dem; thi de var så fornøjede allesammen, og her fra byen var ikke alle de, vi kan vente, og til næste gang bæres det ud i videre kredse. Det er vanskeligt at læse for to sider. Jeg tænker på at få Jensen (Årslev) herhen den dag. Det vil han nok, og han kan hjælpe til med sang og fortællen..

I kan nok forstå, jeg er meget glad ved, så godt og fornøjeligt, det gik. Jeg tror nu, at vi ad den vej kan vinde hjerterne, så de lettere finder kirkevejen og få hjertet åbent til forståelse af ordet, som lyder der. Så mange gode, milde øjne vil Vorherre nok klare til fuldere syn."

Ja, sådan blev der arbejdet, og formålet skinner tydeligt igennem i brevets sidste linier. - Sæden blev sået, og fru Kamilla var sædemanden, der strøede rundt i en jordbund, hun selv havde været med til at berede. Det spirede og groede alle vegne, og det tegnede til at blive en god høst.